

setmanari d'informació general i cultural

Any XXIII
Número 1.067
20 gener 2017
1'70 euros

la veu de Benicarló

FESTA DE SANTI ANTONI

SANTI ANTONI

El Bar Restaurant La Mar de Bo guanya el Concurs de Pinxos de la Carxofa

1067

la veu de Benicarló

DES DEL 18

D'AGOST DE 1995

Visca el pare Sant Antoni!

La festa de Sant Antoni és, realment, una festa curiosa i particular. Curiosa pel fet de portar aparellats tot un seguit d'esdeveniments que, directament o indirectament, impliquen a tot el municipi i a la seua gent. Tot i ser, teòricament, una festa llauradora, té la seua implicació amb la mar, pel fet del pas de la seua cavalcada per l'ermita del Crist de la Mar, al qual, sempre, li dediquen una aturada amb la lloa corresponent. Això, juntament amb les seues aturades clàssiques pels llocs que tenen alguna implicació amb la festa, fan que tinga un seguiment massiu al carrer. I

com no, la particularitat del repartiment de les seues coques tradicionals, en la passejada de carros i la benedicció dels animals, són un altre reclam singular de la mateixa festa.

Està clar que el seguiment massiu que té la festa al carrer té a vore, principalment, a banda del llançament de coques, amb el que el loeros diuen des del seu altar particular en forma de carro tirat per les cavalleries. Des de sempre, la crítica, als diversos aspectes del que passa al poble, farceix l'imaginari popular perquè les lloes mantinguen el seu sentit més pur i tradicional. La lloa, amb una crítica àcida de vegades, còmica altres, sorneguera la majoria, amb els polítics com a diana principal, juntament amb tot el que l'envolta, fan, de la festa de Sant Antoni, una paradigma entre el rerefons cultural de la comunitat i el seu context històric actual. I ací és on, de vegades, depenent del loero, que no interpreta bé aquests dos aspectes, grinyola tota la festa convertint-la en un verb personalista mancat de sentit.

Escoltant el que hem escoltat enguany, en alguna lloa, hom pot tenir la sensació que alguns no se n'adonen que hi ha una subtil línia entre fer de diana... i ser la diana personal. Estaria bé que per a properes edicions s'ho miraren. És pel be tots... i de la festa.

Drets lingüístics

7^é Dóna suport als mitjans de comunicació en la nostra llengua. Consumeix béns i productes etiquetats en valencià.

Amb el suport de:

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON I RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
veubenicarlo@gmail.com

Amb el suport

COL-LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH,
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT ROBESPIERRE
I EL SAMARUC

Administració, subscripcions

© COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS-193-2004

Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

EL CÒMIC

Per Xavi Burriel

"Lloes"

CONTACTA AMB "LA VEU DE BENICARLÓ"

twitter: @Elstafaners mail: veubenicarlo@gmail.com

Tota l'actualitat a un sol clic de distància

3x4

info
La informació que es multiplica

Notícies on-line del Maestrat, Els Ports i la Tinença de Benifassà

www.3x4.info

La calamanda

benicarló al dia
diario digital de benicarló

SANT ANTONI

text: REDACCIÓ

*Amb lloa a Sant Antoni
Adéu, Pare Sant Antoni,
se'n va a dormir un servidor,
ben fartet de sentir lloes,
totes del mateix color...*

Fins a les flames de l'Avern es van rebel·lar aquest any. Poc va faltar perquè la foguera de Sant Antoni no pogués encendre's pel vendaval que bufava. Al matí, un dels dos camions de llenya previstos no es va descarregar per evitar que la foguera sobrepasés els límits de seguretat previstos. La resta del protocol, es va complir a la perfecció. Les Majorales vestint l'altar, els majorals muntant la foguera. Al migdia, ja estava tot llest per a la Festa. L'espectacle s'iniciava passades les set de la tarda, després que les cavalleries que conformaven la cavalcada recorreguessin els carrers de la població per dirigir-se cap a l'ajuntament de la ciutat. Aquest any, la confraria de Sant Antoni ha decidit recuperar l'antic ordre de formació dels carros que participen a la cavalcada. Així, els primers a sortir des de la seu de la confraria, situada aquest any en la Partida de Sanadorlí, van ser els tres carros de la festa: dimoni, confraria i músics que habitualment eren els encarregats de tancar-la. Darrere, la resta de carros que participen a la cavalcada.

LES LLOES

Després de la protocol·lària lloa on es demana permís a l'alcaldeessa per realitzar-la cavalcada, la pròpia Xaro Miralles contestava amb una lloa autoritzant els carros. Esment especial a Paco El Flare, tan vinculat a la festa i mort aquest any. Era el torn llavors dels loeros, que no van deixar canya dreta. Seguint la tradició dels últims anys, la confraria deixa recitar lloes a diversos compositors, incloent els guanyadors del concurs d'adults. Els versos afilats i crítics es van centrar

ve de la p gina anterior

sobretot en la gestió per part dels polítics, amb temes controvertits com el canvi d'escut a la localitat. No es va deixar de costat l'anul·lació d'una de les línies en el Col·legi de la Consolació que, encara que ja es va explicar que va ser el propi centre el que va renunciar a ella, els loeros ho van atribuir al govern municipal.

Els loeros també li van recordar un any més a l'alcalde, a la seua manera, que és del poble del costat. I van lamentar que s'unís amb Compromís- Esquerra, felicitant-la per contra per l'oposició que té, que no presenta resistència alguna a la seua gestió.

Sorprenent també que es criticés a Domingo Roca, del que es va dir que no defensa als llauradors. Comprensible si a continuació s'escolta que ho feia millor Eduardo Arín, desvetllant el color polític del loero. I és que a Benicarló ja se sap que els anys que governen els populars les lloes seran suaus, mentre que quan és l'esquerra la que governa, tots els mals són culpa d'ells. Posava la nota d'humanitat la lloa que es va dedicar a les xiquetes Candeles, reconeixent el treball que han realitzat per recaptar fons per a la recerca a l'Hospital Sant Joan de Deu.

Finalitzat el torn dels loeros, van arrencar els carros i va desfilar la cavalcada als peus de l'ajuntament. A continuació, es realitzava el primer llançament de coquetes per part de les majorales i dama des de la balconada de la casa consistorial.

La cavalcada va recórrer durant bona part de la nit els

carrers de la ciutat, realitzant les parades pertinents en els punts establerts per recitar les lloes. El primer dia es realitzava l'homenatge a la Dama de l'entitat. Per la seua banda els benicarlandos van aprofitar per encendre fogueres al carrer i organitzar-les típiques torraes amb els seus grups d'amics.

LA BENEDICCIÓ

El dimarts al matí, els benicarlandos van tornar a sortir en massa al carrer per seguir participant dels actes de Sant Antoni. A dos quarts d'onze s'oficiava la missa en honor al sant en la Parròquia de Sant Bartomeu. A les dotze, l'atenció es traslladava a l'exterior del temple, als voltants de l'altar de campanya que la confraria havia disposat. Allí es va procedir al lliurament de premis als xiquets guanyadors en el concurs de dibuix i lloes organitzat per la confraria. A continuació, com mana la tradició, es beneïa els animals. I és que fauna de tot tipus es va donar cita a la plaça. Des dels habituals gossos i gats, passant per les cavalleries, ocells i tortugues, a espècies més exòtiques. Fures, lloros de diversos colors o porcs vietnamites. Tots van ser beneïts pel consiliari de la confraria, Mossen Carlos García. Tancava l'acte la tradicional rifa del cavall, el porc i la cistella d'aliments.

Ja a la tarda, la cavalcada de carros de cavalls recorria de nou els carrers de Benicarló. De nou es van escoltar les crítiques i lloances als successos d'actualitat en el municipi. La cavalcada va realitzar en aquesta jornada parada de rigor a les portes del matrimoni Jaime Cerdà i María Eugenia Blasco, homenatjats en aquesta edició per la confraria de Sant Antoni.

SANT ANTONI AL MARQUÉS

text i fotos CPMB

El passat dilluns 16 vam celebrar al nostre centre la tradicional festa de Sant Antoni. Com tots els anys vam cremar el dimoni que, aquest curs, va estar realitzat pels mestres de 4t, 5è i 6è curs amb un estil molt modern i geomètric.

A l'acte van assistir la Presidenta i membres de la Confraria de Sant Antoni, així com la dama 2017: Inma Ortiz Martí.

Els alumnes van llegir un recull de lloes, acabant amb el guanyador del segon premi de la categoria de 5è i 6è Guillem Tomás Ruiz, que li va fer entrega a la dama d'un ram de flors.

Com a cloenda de l'acte vam cremar el dimoni a la foguera. Amb ell cremem les coses roïnes i donem la benvinguda al nou any i als millors desitjos. Tots junts cridem ...VISCA EL PARE SANT ANTONI !

SANT ANTONI AL C. P. MESTRE FRANCESC CATALÀ

text CPMFCB

A l'escola vam tornar a gaudir d'una de les més importants tradicions populars a Benicarló: la Festa de Sant Antoni..

De fet, les activitats van començar al mes d'octubre amb la participació al concurs de dibuix i lloes organitzat per la Confraria de Sant Antoni, i bé està recordar que l'alumna Marta Obiol Muyas de tercer, va guanyar el segon premi del concurs de dibuixos en la seua categoria.

Durant la setmana d'abans, a més de les explicacions referents a una de les tradicions més arrelades a Benicarló, també tots vam fer les lloes per a recitar-les la vesprada de la festa, vam decorar l'escola, vam fer els dimonis,...

Dijous 12 pel matí al passadís de direcció es va muntar el dimoni coordinat pel ex-mestre José Mateu i divendres 13 després del patí les majorales de la Confraria de Sant Antoni van repartir una coqueta beneïda a cada alumne i mestre.

Dilluns 16 ens vam fer la foto de curs amb el dimoni i a migdia el vam penjar al mig del pati. A continuació vam muntar la foguera al bell mig del pati amb el dimoniet que havia fet l'alumnat de cinc anys, així com el carro dels lloeros.

A partir de les 15:45 amb la presència de molts pares,

mares i ex-alumnes, diferents alumnes de cada nivell, començant per tres anys, van recitar o llegir les seues lloes acompanyades amb la musiqueta de la festa de Sant Antoni, davant la foguera i des de dalt del carro. No cal dir que ho van fer amb molta gràcia i amb forta dosi de crítica, tal i com ha de ser la lloa.

Finalment vam encendre la foguera i malgrat el vent tot va ser consumit pel foc, dimonis inclosos.

"TRES SEGLES DE VIDA MILITAR A LA PROVÍNCIA DE CASTELLÓ"

text REDACCI

La planta baixa del Mucbe acull l'exposició "Tres segles de vida militar a la província de Castelló". La mostra arriba de la mà de la Subdelegació de Defensa a Castelló i de l'Aula Militar Bermúdez de Castro (Castelló).

Coincidint amb el recent XX aniversari de la implantació de la Subdelegació de Defensa a Castelló, l'exposició pretén mostrar als visitants l'evolució del que ha suposat per a la nostra província la presència constant de les tropes aquí aquarterades. El recorregut es fa a través de panells que recullen a través de dibuixos i fotografies, la vida dels diferents regiments i destacaments que va tenir la província de Castelló. El coronel Ricardo Pardo, va recordar que "encara que els castellonencs recorden sobretot al Regiment Tetuán, que va estar a Castelló de 1904 a 1931 i, posteriorment, de 1943 a 1994, són més de dues-cents cinquanta les unitats militars que van estar aquí destinades, ocupant prop d'una vintena de casernes diferents". En concret, en els panells apareixen els dos aquarteraments que va tenir Peníscola. Un va estar situat al castell del Papa Lluna i es va destinar a la Companyia d'Invàlids Hàbils al segle XVIII i l'altra, ja en el XIX, a caserna. Pardo va postillar que "en ocasions els uniformes amb els quals apareixen dibuixats els militars estan idealitzats. Se'ls lliuraven per a cinc anys i a ningú li entra en el cap que després d'aquest temps, continués estant igual de blanc".

La mostra també permet conèixer la vida dels militars en aquells anys. Pardo va recordar que "durant segles no van existir casernes i els militars dormien en cases particulars". Referent a això va relatar un expedient que es conserva a Castelló emès per un ciutadà que pesava "més de cent quilos. Va al·legar que no tenia res més que un llit. Quan li van contestar que el militar havia de dormir amb ell, va respondre que podia aixafar-ho. Amb això es va lliurar d'acollir a ningú".

També va relatar que en algunes poblacions de l'interior de Castelló encara es conserven inscripcions a les portes de les cases en les quals es pot llegir "un home i dos cavalls, per exemple. Són les unitats que havia d'acollir quan el destacament recalava a la ciutat". L'exposició recull també una il·lustració amb la xarxa de torres vigies que existia en la costa "i que servia per alertar a les poblacions de l'interior quan venia un desembarcament".

També, tal com queda constatat en aquesta exposició, Castelló va acollir a diverses indústries militars, a una vintena d'aeròdroms i alguns centres d'instrucció i d'ensenyament militar. Finalment, ocupa un lloc destacat en l'exposició, una sèrie de castellonencs que es van distingir pel seu valor o pel seu treball i que no han de ser oblidats. Entre ells, dos benicarlandos que van ser condecorats per diferents accions militars. L'exposició romandrà oberta fins el 15 de febrer de 2017, a les sales de la planta baixa del Mucbe.

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text EL LECTOR

Quin monogràfic de carxofes. A la portada, a la contraportada, a la secció de la carxofa i la panissola, al tema de la setmana. Tira, vostés són, i ho saben, els amos del carxofar.

Poquet es podia pensar aquell Ben Al Carxif benicarlando d'adopció i vocació, que a finals del segle vuit després de Crist va portar al nostre poble la primera soqueta de carxofa, la transcendència que tindria una troballa tan modesta. Aquesta és una història que segur que molts benicarlandos de tota la vida desconeixen, que és del tot certa i està documentada documentalment. Segons un manuscrit escrit en llengua ramhània i trobat en un cocó assecat fa prop de dues dècades allà dalt a la partida del Puig de la Nau, Ben Al Carxif va ser un dels primers repobladors musulmans que va vindre a Benicarló. Guerrer i valent, en un principi se'ns va presentar ací tot sol amb l'esperança de trobar una terra d'acollida on poder arrelar-se. Com tots els seus paisans es va dedicar a l'agricultura ecològica intensiva durant un temps i, no podia ser d'una altra manera, es va enamorar de les nostres falles. Aquest entorn tan agradable, propiciat per la benignitat del clima i l'escalfor sobretot de les festes falleres, va fer que Ben Al (Ben per a nosaltres a partir d'ara) decidira tornar-se'n al seu poble per tal de buscar dona i tenir fills en aquest verger terrenal que ja era en aquells moments Benicarló. Se sap pel que diu el paperot aquell del cocó que a la seua tornada ja acompanyat d'una única esposa es va dur del seu terreny una soqueta de carxofa que amb estima i cura va plantar a la mota de la sènia que hi havia a l'actual carrer del Pou. Va plantar una carxofera i va vore que el seu fruit era bo torrat. Als dos anys en va plantar una altra i va vore que el seu fruit era bo per fer-lo bullit. Als dos anys més en va plantar una altra encara i va vore que el seu fruit era bo per fer pinxos. I ací va ser ja l'apoteosi. Tots els veïns de Ben li demanaven soquetes i més soquetes i el nostre terme, que en aquells moments ja anava des d'Aigualiva a la Volta, va esdevenir un jardí de carxofes. S'hi feien torrades populars, es feien rutes de pinxos per les diferents sènies i fins i tot es donava un premi a qui aconseguira cultivar la carxofa més grossa. Que tot ho diu el document del cocó en un ramhanià perfecte que no hi ha més ulls que mirar. Concluc, per tant, senyora Garcia, que Benicarló està en deute amb l'honorabilíssim Ben Al Carxif i penso que si el poble té carrers dedicats a personatges tan il·lustres com ara Jacinto Benavente o fins i tot Francisco

Pizarro, bé es mereix Ben no ja un carrer sinó una plaça, encara que siga més modesta que la dedicada a Mossén José Tomás.

Haurà observat que a mi també m'interessa molt tot això de la carxofa, molt. Com a bon benicarlando, tot allò que tinga a vore amb les tradicions locals m'emociona. I fins i tot proposaria alguna innovació per a la festa que li dediquem a la reina de la nostra horta. Per exemple, cada any es podria lliurar el premi «Amo del carxofar» al benicarlando que més vegades haja aparegut a les xarxes socials. O fer com els nostres ancestres i premiar la carxofa més gran del terme. O fer concursos de menjadors de carxofes, a vore qui se'n fot més d'una tirada. O cercar algun maridatge que es diu entre les falles i la festa de la carxofa, que és una llàstima que vinga la gent de fora i no puguen vore com són de bonics i espectaculars els vestits de la dona benicarlanda.

Ho sento molt, senyora Garcia, però no tenia ganes de llegir res i d'alguna manera havia d'omplir-li la plana aquesta perquè vosté no es pensara que sóc un home poc formal i irresponsable.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

textLA COLLA DE TAFANERS

La resurrecció

Quan de temps sense saber res d'ell. Ens referim a l'inefable faraó Kuen-ka. Des que el van fer sortir per la porta menuda del PP no l'havíem vist ni piular. I vet ací que en una piulada surt a la palestra preguntant-se pel tema dels accessos al centre comercial després de l'acord amb Carreteres, ara fa un sis anys, i per quina raó no s'ha executat l'obra. Doncs, a la millor té raó... tot i que diríem que li falla una mica la memòria. Nosaltres, que quan no ho sabem tirem d'hemeroteca, encara recordem quan ell era regidor i Mundo alcalde, que va ser el seu partit, aleshores al govern amb majoria absoluta, qui va permetre que s'obris el dit centre comercial sense tindre ni una llicència en vigor. Com van xalar amb la foto de la inauguració, al costat de Fabra! I quina cara se'ls va quedar, d'estupefacció, quan va vindre la primera inundació per no haver previst, cosa que tots sabien, que allò era zona inundable. O per quina raó ell amb el govern del PP de llavors, no va obligar a fer els accessos a càrrec del dit centre comercial, que era el que estaven obligats a fer? No va ser que van voler obligar a fer una redona, deprimida, que volien que la pagaren els veïns de la zona, i aquells es van revoltar? I per cert, no va ser Carreteres, quan ell estava governant, qui va dir que l'ajuntament no podia donar cap

Antonio Cuenca @acuen48 · 6h

Han pasado seis años, desde el acuerdo con carreteras para adecuar el acceso al Centro Comercial de Benicarló. Por qué no se ha ejecutado?

llicència, nova, fins que el tema dels accessos estiguera completament acabat? En fi, problemes de memòria?

Servei de trens insuficient

Atenció, que va una pregunta llarga: I si el de dalt ja és un problema enquistat, que si supura més i es fa més gran s'acabarà engolint la redona i el mateix centre comercial, juntament amb la N-340 al seu pas per la localitat, que no la vol ningú, què n'hauríem de dir, per similitud, del transport públic, l'altre quist de la mobilitat local, el transport ferroviari, sobretot el de rodalia? Pocs trens, roïns, a deshora i massificats. I la Renfe què en diu? Com aquell ministre socialista, Borrell, que justificava que no alliberaven l'A-7 perquè la carretera encara no està prou saturada, doncs el mateix, que encara podem anar més amuntegats. La veritat, ja ho diuen, és que Déu no ens dóna a passar tot el podem aguantar! Ni tenen vergonya ni la coneixen. Açò d'estar al cul del territori i damunt ser valencians o catalans comporta que ens miren per damunt de l'espatlla a través de l'estructura radial de les comunicacions... i damunt encara els hem de donar les gràcies per tenir quatre trens cagats. Ja poden queixar-se els de Compromís, com vam vore per enèsima vegada a La Veu la setmana passada, ja podem queixar-nos tots, que mentre estiguen *Mariano y sus muchachos* fent *ancha es Castilla*, molt ens temem que la imatge de la gent asseguda als vagons pel terra serà

tan normal com NO vore ni un passatger pujar a l'AVE que va de Madrid a Ciudad Real... i la línia continua. En fi, beneïda independència si l'aconsegueixen els del Principat. A vore si així se'ns encomana alguna cosa o n'aprenem una mica... i enviem els de Madrid a fer la mà!

Lloes al límit

Vinga, passem al foc purificador, el dimoni i la foguera: a Sant Antoni. A l'escollar algunes de les lloes de l'altre dia quan passaven els carros, els tafaners vam acabar tenint la sensació que algunes, tal volta, devien haver passat per la ploma del propi dimoni. Diuen que contra gustos... opinions. I com en aquest país, encara, tot i que la censura cada vegada s'apropa més, som lliures per opinar, els tafaners pensem que, a la millor algunes les hagueren pogut refinar una mica. Compte, com hem dit, cadascú és lliure de dir el que crega... sense faltar a ningú. Recordeu que fa un parell d'anys ja es van fer córrer rius de tinta per alguna lloa que incitava comentaris racistes que no portaven enlloc? Doncs enguany, alguns comentaris, no racistes però tal vegada massa personals, han pogut, si més no a nosaltres ens ho pareix, resultar realment ofensius. No és qüestió de ser políticament correctes, no és això, és simplement saber traçar correctament la línia entre la gràcia de la crítica, amb ironia, i si voleu amb una mica de mala llet si cal, i la invectiva o l'ofensa personal. Perquè si no, deixa de fer gràcia... que és

[ve de la p gina anter](#)

l'objectiu primer de les les lloes, no ens n'oblidem.

Maneres de fer la festa

Però anem a la qüestió, premiar una lloa que se'n surt de la crítica i que pot resultar ofensiva no és la millor manera de reforçar la festa. Està clar que al regidor Barberà li va la marxa, però encara així és una persona com qualsevol altra, i el respecte és el mínim que cal tenir-li. Pel fet de no combregar amb un model de religió oficialitzada no cal defenestrar-lo ni enviar-lo del poble. I això serveix per a la resta de regidors que sembla que, com ja els han catalogat de marxistes leninistes i de crema esglésies, poden rebre fins al carnet d'identitat... i no passa res! Doncs sí que passa. Al bar un pot dir el que considere, però públicament, i més com a representant de la festa, no queda bé això de "tot i ser vinarossenca la tinc que saludar", per posar un exemple suau. Que què som ací? Nosaltres no podem subscriure aquest parer ni cap altre de semblant més enllà de la broma a l'hora d'esmorzar. Mireu que els tafaners això de la crítica fàcil ho tenim sempre de la mà però ja procurem esforçar-nos a embolcallar-la de mil maneres i procurar no perdre ni les formes ni l'estil, però ací la confraria representa una festa de tots en què estan presents sensibilitats molt diverses que caldria respectar... si volem que després també ens respecten. És una qüestió de formes i les formes, de vegades, també són importants. És una opinió, òbviament.

Amb la mel a la boca estem

Canviem de tema i anem a un altre que ben aviat estarà, bé ja ho està, en el calendari laboral i fester benicarlando. Les falles! Oé, oé, oeoé, oeoéoé! Sí, senyors han començat les presentacions falleres i ja han començat a desfilar per l'auditori a dir-se que guapes i guarnides van les nostres falleres majors en les seues passejades. Tenim un tafaner que està més que entusiasmat a anar a una d'eixes presentacions, amb pitet inclòs, per a delectar-se amb els discursos característics on, per norma, el mantenidor, per a motivar i enfervorir l'audiència, presenta el seu discurs com una successió d'esdeveniments d'alt contingut humà (enteneu el pitet?). Una composició literària que, com un drama al·legòric, per la seua unitat temàtica i d'acció, connecta amb la conducta humana dotant-la d'un sentit simbòlic sense

parió. I tot això amb un auditori ple que durant unes quantes hores no dona l'abast amb els mocadors. I és que les composicions falleres són, sens dubte, com les piles del conillet de les Duracell, "que duran y duran, y...". Entre els tafaners ja estem esperant, extasiats, el nostre company que ha d'anar a una d'eixes composicions, perquè ens explique tan magne esdeveniment. Us prometem que us en farem cinc cèntims.

Atestat lingüístic d'urgència

Tanquem amb els nostres amics de la policia municipal i els seus informes d'activitat, una gènere que sempre va més enllà del que podem imaginar i segurament del que ells mateixos volien donar a entendre. Us expliquem l'últim: "14:55 Carta 112-Caída de un ciclista en la CV-135. Se traslada la patrulla atendiendo a un varón con un golpe en la cabeza. No habla español. se traslada con la ambulancia al hospital". Que la policia va tractar al ciclista pegant-li un cop al cap? Quines maneres d'atendre! No parlava l'espanyol pel cop? Home, tu voràs... Volien fer aquell tractament que diu que el que perds per un cop el recuperes amb un altre? Misteris de llenguatge en aquesta perifèria del registre juridicoadministratiu...

14:55 Carta 112- Caída de un ciclista en la CV-135. Se desplaza la Patrulla atendiendo a un varón con un golpe en la cabeza. No habla Español. Se traslada con la ambulancia al Hospital.

El Bar Restaurant La Mar de Bo guanya el Concurs de Pinxos de la Carxofa

text: REDACCIÓ

El pinxo «La mar de bo», del bar restaurant homònim, ha estat el guanyador de la setena edició del Concurs de Pinxos que cada any obri la Festa de la Carxofa. El San Rafael i El Candil han aconseguit el segon i el tercer premi respectivament, mentre que el Bar Anna i Rex Tapas i Vinos comparteixen el premi al millor pinxo tradicional.

El Concurs de Pinxos de la Carxofa que des de fa set anys organitza la Peña Mechero ha volgut reconèixer una vegada més el treball dels bars, restaurants i cafeteries que participen en les Jornades del Pinxo, que s'allargaran encara fins el 29 de gener i que enguany compta amb una xifra rècord de participants: 48 establiments implicats activament en aquesta ruta gastronòmica que inaugura la Festa de la Carxofa.

Ja s'han donat a conèixer els guanyadors i davant de la gran quantitat de participants i la qualitat dels pinxos que s'han presentat, «la decisió ha estat més complexa i difícil que mai», tal i com ha detallat el regidor d'Agricultura, Domingo Roca.

Ruth Martí, de la Peña Mechero, ha estat l'encarregada de desvetllar els noms dels guanyadors, encapçalats pel bar restaurant La Mar de Bo. El segon premi ha estat per al bar restaurant San Rafael (un assidu en aquests premis) i el tercer premi ha sigut per a El Candil (que l'any passat va guanyar el primer premi). A més dels tres guardonats, el Xanadú i El Trocet han estat també entre els cinc finalistes del concurs.

Segons ha explicat el xef del bar restaurant La Mar de Bo, Juanvi Albert, el pinxo guanyador «planteja una proposta participativa pensada per a compartir amb els amics». Es tracta d'una elaboració amb carxofa farcida amb confit d'ànec i detalls de pasta fregida «amb dues salses ben diferenciades que poden combinar-se a gust del comensal». Les salses, caçadora i de gerdó, permeten múltiples combinacions per a compartir un mos amb els amics, «interactuar amb el plat i comentar les sensacions».

El jurat del premi també ha volgut reconèixer la qualitat de la proposta elaborada pel bar restaurant Sant Rafael, guanyador del segon premi pel pinxo «Paco el Flare», carregat

de referències en homenatge al popular personatge benicarlando, que enguany també rebrà l'homenatge de la Festa a títol pòstum. El bar restaurant El Candil s'ha emportat el tercer premi pel pinxo «Carxofa d'Or», de gran complexitat tècnica, vistositat i tonalitats àuriques.

El premi al millor pinxo tradicional, que enguany s'atorgava per primera vegada, el comparteixen el bar cafeteria Anna, amb un «tombet de carxofa i corder», basat en una recepta tradicional de Benassal, i el Rex Tapas i Vinos pel pinxo «Candela», a base de carxofa confitada, panses i pinyons. Candela és també un homenatge a la xiqueta benicarlanda que amb la venda de les seues polseres fetes a mà ha aconseguit un milió d'euros per a la investigació del càncer infantil.

L'alcaldeessa de Benicarló, Xaro Miralles, acompanyada del regidor d'agricultura Domingo Roca, i la representant de la Peña Mechero, Ruth Martí, van entregar els premis als guanyadors i han reconegut la projecció de les jornades del pinxo que, a base de treball i esforç, «han aconseguit atreure als bars i restaurants als benicarlandos i a un gran nombre de visitants que s'apropen a la ciutat pel reclam de les jornades».

A banda dels premis oficials, la Peña Mechero ha convocat un premi popular que es fallarà pròximament. Per a votar, cal emplenar el díptic que es pot trobar en qualsevol dels establiments participants i haver tastat un mínim de vuit pinxos. El veredict popular es pot dipositar a les urnes instal·lades al Mercat i la Tourist Info.

PINXOS DE NIVELL

text REDACCI

Els bars de Benicarló estan inundats de carxofes. Prop de mig centenar d'establiments de la ciutat participen en la desena ruta del pinxo de carxofa, que es va inaugurar dijous passat. Els participants en la ruta ho tenen fàcil, ja que només han d'anar de bar en bar degustant les tapes que s'ofereixen. Pel preu de dos euros, tenen dret a una tapa que pot ser la que entra en el concurs o qualsevol de les altres amb les quals es tempta als consumidors. De fet, hi ha establiments que arriben a disposar fins a nou tapes diferents en les seves barres.

Perquè si habitualment els aparadors i barra dels locals són abellidors, en aquests dies l'oferta es multiplica de tal manera que és gairebé impossible resistir-se. Si vostè ha provat els característics sabors de la carxofa (a la brasa, fregida o bullida), encara li queda molt camí que recórrer. Els restauradores de Benicarló han descobert infinites formes de combinar la carxofa per convertir-la en l'estel dels pinxos que aquests dies regnen a la ciutat. En escabetx, en tempura, adobada, confitada o en truita. Dolç o salada, acompanyada de productes del mar i del camp benicarlando. En ocasions, es marida amb llagostins, calamars o galeres i en unes altres, amb les diverses verdures de l'horta, que tan bon sabor tenen també en aquesta època de l'any. I si el sabor dels pinxos de carxofa és exquisit, la presentació posa el punt exquisit a les creacions dels cuiners benicarlandos. Mini recreacions de barques o del camp, composicions detallistes a les quals fins i tot sap greu clavar-los la dent.

El primer dissabte de pinxos a la ciutat, les previsions es van desbordar i els bars i cafeteries participants es van veure

Cafeter a Viena

inundats de rius de gent àvids de degustar les creacions d'aquest any. Fins i tot va haver establiments que van arribar a servir prop d'un miler de pinxos. Per fer-ho més senzill, enguany es pot utilitzar el mapa que s'ha editat per a l'ocasió, on apareixen els establiments participants. L'altra és seguir al romiatge de gent que es desplaça de bar en bar prenent pinxos. I si abans vol preparar la seua visita, les xarxes socials estan inundades de fotos de clients que mostren les creacions d'aquest any. Fins al dia 29 tenen oportunitat de conèixer de prop els mil i un sabors que la carxofa de Benicarló pot adoptar en una tapa. Bon profit.

Restaurant San Rafael

Benestar Social redueix, en gairebé la meitat, les subvencions a Afanias, AECC o Càritas de Benicarló en 2016

text PP BENICARL / NOTA DE PREMSA

El Partit Popular de Benicarló ha denunciat la rebaixa en les subvencions que han patit algunes entitats socials de la ciutat, com Afanias, Asociación Española Contra el Càncer o Càritas en este 2016. En alguns casos es tracta de gairebé la meitat del que venien percibint. Per al regidor del PP, Juanma Cerdá, es tracta d'una falta de sensibilitat cap a moltes famílies de la ciutat, que es voran afectades per estes mesures i insta a la regidoria de Benestar Social, que encapçale Marta Escudero i a l'alcaldesa, a "que busque una solució urgent a esta injusta situació, que fa perillar alguns serveis imprescindibles que estan fent estes entitats perquè l'Ajuntament no pot prestar-los".

En el cas d'Afanias la subvenció de 2015 era de 6.700€, mentre que la de 2016 és de 3.722€. Pel que fa a l'ajuda que Càritas va rebre en 2015, és a dir, 12.950€ ha baixat fins a 6.643€ en 2016. La mateixa retallada ha patit

l'Asociación Española contra el Càncer que ha passat dels 5.550€ del 2015 als 4.013€ del 2016.

El regidor popular, Juanma Cerdá, assegure que "es tracte d'entitats que presten uns serveis imprescindibles en la nostra ciutat, per a uns sectors de la població molt vulnerables, i que en alguns dels casos han vist reduïda la seua ajuda casi a la meitat del que venien percibint".

Cerdá detalla: "No sé si es tracte d'un nou cas de falta de diligència en la gestió (recordem que són les subvencions del 2016 i que encara es porten a comissió ara, ja en el 2017), o lo que és pitjor, una falta de coherència o de sensibilitat cap a moltes famílies de la nostra ciutat, que es voran afectades per estes mesures". Per al regidor del PP, "és contradictori que este estiu el President i expresidenta d'Afanias reberen un homenatge, o que celebrem el Dia Internacional de la Diversitat Funcional llegint públicament els drets de les persones amb discapacitat, i que, seguidament, retallem a la meitat l'ajuda que estàvem donant a l'entitat".

Els populars de Benicarló consideren que "l'equip de govern i l'alcaldesa, com a cap del mateix, deurien replantejar-se estes ajudes i buscar una solució a esta situació tan injusta, que fa perillar alguns dels serveis tan imprescindibles que estan prestant estes entitats, serveis que no pot prestar l'Ajuntament".

FALLES I CARXOFES A FITUR

text i fotos REDACCI

Benicarló portarà fins a Fitur les falles del municipi i les seues estimades Carxofes de Benicarló. La ciutat oferirà aquests dies informació als interessats sobre tots els esdeveniments festius i culturals que se celebren al municipi. Precisament en pocs dies se celebra la Festa de la Carxofa, que inundarà la ciutat de visitants ansiosos de gaudir dels mil i un sabors de la preuada hortalissa. És justament aquest vessant gastronòmic i festiva la que Benicarló promocionarà en Fitur, amb la cartelleria i el video promocional que ajuda a conèixer una mica més l'esdeveniment.

A més, a aquesta promoció unirà els festejos fallers que se celebren en el municipi, els situats més al nord de la Comunitat Valenciana. És precisament aquesta condició i el fet que els monuments es planten una setmana abans que a València, dos dels valors que Benicarló vol potenciar. A través d'un video promocional, s'explica als potencials visitants que els casals de la ciutat estan oberts a tots els públics. Això permet a qualsevol asseure's a menjar un plat de paella, la típica olleta benicarlanda o qualsevol dels menús que els fallers preparen. La declaració com a Patrimoni Immaterial de la UNESCO és un altre dels valors que les Falles de Benicarló uneixen a la seua promoció.

BENICARLÓ ES PREPARA PER REBRE ELS FONS EUROPEUS

text REDACCI

Benicarló està acabant de perfilar la gestió de l'estratègia EDUSI. Xaro Miralles, alcaldessa de Benicarló, va recordar que "tenim fins a meitat de febrer per decidir qui gestionarà els recursos, si ho farem des de l'ajuntament o es contractarà una empresa externa, ja que la normativa ho permet". Miralles va reconèixer que "estem en una fase molt inicial del procés" donat que es tracta d'una estratègia nova de la qual mai s'ha beneficiat el municipi. Miralles va recordar que "la resolució definitiva va sortir a finals de desembre. Durant el gener es van modificar alguns indicadors de l'estratègia que no estaven correctes". Ara "estem en el punt d'elaboració de documentació, concretament del Manual de procediments de les entitats DUSI". Els procediments administratius necessaris per accedir als fons també inclou "l'accés a les diverses plataformes per facilitar la gestió. Amb tot això es culminarà el procés de designació d'aquesta entitat local (l'ajuntament) com

a Organisme intermedi".

La complexitat en el cas benicarlando ve supeditada al fet que es va demanar de forma conjunta amb l'ajuntament de Vinaròs, per la qual cosa el treball s'ha de realitzar de forma unificada. Així, s'han iniciat les reunions entre els tècnics de Vinaròs i Benicarló "per veure com gestionarem tot i que comence a funcionar". Al pressupost municipal del 2017 "aniran inversions que se suposa que es podran finançar amb aquests fons però no sabem la quantitat total. Seran inversions d'eficiència energètica i altres projectes com el projecte de la casa del carrer major o el de la protecció del casc antic i uns altres". L'alcaldesa de Benicarló va recordar que aquest apartat encara no està tancat perquè "volem sotmetre a consulta dels grups polítics i participació ciutadana". Cal recordar que Benicarló encara no ha aprovat els comptes municipals per al present any precisament per la complexitat de la posada en marxa d'aquestes subvencions. Està previst que al febrer es realitzen les votacions ciutadanes.

La música necessària

Fronteres

text JOAN HERAS

En un d'aquests dinars del cicle nadalenc que ja hem tancat –potser algú diria que afortunadament ja hem superat o que malauradament ja hem esgotat- una de les meves nebodes –aquella nena que ja és una dona que camina per la vintena llarga, que va fer el Batxillerat artístic i després un cicle de grau superior de fotografia i que ara es guanya les garrofes treballant a l'hosteleria en terres britàniques- plantejava els seus dubtes sobre què és això de l'art i com podem definir què és realment artístic i què no ho és. La conversa, interessant i complexa, francament estimulants, ens va portar per camins diversos: la distinció força recent, des del Renaixement ençà, entre artista i artesà; la brutal mercantilització de l'art que el converteix en un producte d'interès econòmic més que de creació de bellesa; el poc reconeixement social de molts artistes –com alguns músics de metro o de carrer- que fan coses molt boniques però que no arriben als canals necessaris per entrar als circuits –si és que n'hi ha- per poder arribar a molts públics; la diversitat d'expressions artístiques que fa difícil una homogeneïtzació en una etiqueta que les aixoplugui amb claredat i honestat, etc, etc. Malgrat tot, vam intentar posar-nos d'acord –i aclarir-nos una mica més- en algun punt bàsic –sempre posant les cometes de l'obligada prevenció per evitar reduccionismes fàcils- i vam consensuar que podem parlar d'art quan una determinada manifestació –sigui feta amb paraules, amb sons, amb colors, amb imatges, amb una història- busca la creació d'emocions en les persones que en gaudeixen. Per dir-ho a la manera de Kant –el gran filòsof del s. XVIII que tanca la Il·lustració i obre camins filosòfics cap a la contemporaneïtat- allò artístic busca un interès desinteressat, té una finalitat sense fi més enllà de la pròpia obra i de les sensacions que ella pot transmetre i fer sorgir a qui la contempla, escolta, llegeix, etc.

Ara penso en la força de la música i en tot allò que ens transmet. Precisament fa poca estona, abans de posar-me a escriure aquestes ratlles, he recuperat l'entrevista radiofònica que la Sílvia copulo li ha fet a l'enric Majó a Catalunya Ràdio. L'entrevista, acompanyada d'una petita selecció de les músiques que el convidat ha escollit, ha començat i s'ha tancat amb la versió d'El Metec de Moustaki que n'ha fet la Marina Rosell. El ritme i la calidesa-una suavitat plena de força- de la melodia i de la lletra em fa bategar, em fa sentir viu, m'empeny a acompanyar-los –al Moustaki i a la Marina- en aquest viatge intens i compromès per i amb la vida. Per a mi, una bona cançó –una bellíssima construcció feta de música i paraules perfectament harmonitzades- és un tresor meravellós, un regal que m'ajuda a donar sentit a les coses, als dies, als moments, a les certeses i a tots els dubtes que em defineixen. Ben mirat, si interpretem en un

Potser, sense ser maximalistes, podem afirmar que necessitem la música per poder viure amb dignitat, amb sentit, amb força.

sentit estricte això que acabo de dir algú em podria argumentar que aquesta idea no acaba de lligar amb l'interès desinteressat, la finalitat sense fi de què parlava Kant perquè, en realitat, les cançons tenen una finalitat, un objectiu: fer-nos vibrar, fer-nos sentir vius. I en aquest sentit és fonamentat el qüestionament. Però a mi em sembla que cal entendre la finalitat sense fi en un sentit més concret, més instrumental. Sens dubte que l'art té la finalitat de commoure'ns, de fer-nos pensar, de fer-nos vibrar, de metabolitzar-se dins nostre en forma de batec de vida, però aquesta finalitat s'allunya d'allò concret, d'allò més objectiu i específic, material i instrumental.

Ara també penso en les tres peces que els dos músics –un teclat i un violí- van interpretar en la cerimònia de comiat de la mare d'una amiga. El moment de la mort d'una persona estimada ens situa, sense possibilitat de defugir-ne, davant dels interrogants i dels abismes més profunds de la nostra vida. Les tres peces –Bach, Gunot i el Virolai- són per a mi el millor instrument per crear un espai íntim de connexió amb els propis sentiments, records, persones, paisatges, dubtes i incerteses. La finalitat sense fi, la finalitat desinteressada, de la música en un acte ritual com un funeral em sembla absolutament clara i necessària.

I també penso en el concert de l'Ara Malikian, un autèntic monstre del violí, que vaig poder viure en directe al Palau de la Música de Barcelona durant aquestes festes que ja hem deixat enrere. L'Ara Malikian fa el que vol amb el seu violí i, ben acompanyat d'una banda molt potent, ens regala peces clàssiques –Mozart, Paganini, Bach-, versions de peces de tota mena –des de cançons tradicionals libaneses o clàssics del rock dels setanta- fins a peces pròpies –com un bellíssim homenatge al seu avi armeni que va poder escapar del brutal genocidi del 1915 gràcies a un violí. El concert va tenir molts moments intensos però, per a mi, el punt de bellesa màxima va arribar quan, en el tercer bis, el violí –contrapuntat pel violoncel- ens va empenyer amb una delicada però irresistible força cap a la bellesa més clara i intensa i precisa: Bach.

Necessitem, desinteressadament però amb molt d'interès, la música per poder viure. O, potser, sense ser maximalistes, podem afirmar que necessitem la música per poder viure amb dignitat, amb sentit, amb força.

Segona edició del Concurs de Cantautors amb la Veu Petita

text i fotos Redacció

La Regidoria de Cultura i l'Associació Petit Festival van presentar la segona edició del Concurs de Cantautors amb la Veu Petita, l'únic esdeveniment musical a l'estat espanyol dedicat a la cançó d'autor en llengües minoritzades. El carrers i places del casc antic de Benicarló acolliran les actuacions dels guanyadors els dies 19 i 20 de maig.

El regidor de Cultura, Josep Barberà, i la presidenta de l'Associació Petit Festival, Sònia Llorach, van presentar les línies mestres de la segona edició del Concurs de Cantautors amb la Veu Petita, una iniciativa que s'emmarca en la celebració del Petit Festival i que després de l'èxit de públic aconseguit l'any passat, enfila una nova etapa que «es perfila amb bones expectatives de participació», tal com ha apuntat el regidor. Barberà ha subratllat també que la celebració del concurs de cantautors es un exemple «de la col·laboració de la Regidoria amb les entitats culturals de Benicarló». L'esdeveniment musical, que forma part de les activitats que s'organitzen sota el paraigua «El Centre Batega», omplirà de veus el casc antic de Benicarló els propers 19 i 20 de maig i comptarà amb l'actuació dels guanyadors del Concurs, obert per a cantautors que canten en català, èuscar, gallec, asturleonés, aragonés i occità. Totes aquelles persones interessades a participar-hi poden enviar les seues propostes a través del correu concursveupetita@gmail.com en què es faran constar els enllaços de Youtube per a veure els vídeos de les cançons que presenten a concurs.

El concurs atorgarà tres premis de 600, 500, i 300 euros als tres guanyadors. Els dos primers premis els atorgarà un jurat format per reconegudes figures de la música i la literatura, que valoraran la qualitat interpretativa, musical i literària de les cançons que es presenten: Lissy López, Leo Tejedor, Pep Mirambell i Carles Lluch. El tercer correspondrà a l'artista millor valorat pel públic, que podrà visionar els vídeos de les cançons a través de la pàgina de Facebook de Petit Festival Benicarló.

La presidenta de l'Associació Petit Festival, Sònia Llorach, va destacar la qualitat dels membres del jurat i va remarcar que «per a participar en el concurs caldrà presentar dues cançons gravades en vídeo amb enllaç a Youtube i interpretades, com a màxim, per dos músics. Les cançons, que han de ser originals i pròpies, es podran presentar fins al 8 d'abril de 2017.

CONVERSES DE BAR

text J. GUILLEM

Les converses de bar són una font inesgotable d'informació per a les persones que tenim una limitada comprensió lectora. La naturalesa de l'home simple està feta per a l'oralitat, com la de la cervesa als cacaus. Aquesta xarxa social primigènia instrueix i entreté de la mateixa manera l'espavilat i el neci. Seguir amb una orel·la la conversa del teu rogle d'amics mentre l'altra està a l'aguait de la taula aliena, et documenta més que el *New York Times* amb menys treball que un membre de la reialesa. Adduiran vostès que la notícia perd la immediatesa, però guanya sempre el punt de la proximitat i la personalitat pròpia de la font en qüestió. Això, els altres mitjans de comunicació no ho ofereixen ni mai ho podran oferir.

Per exemple, un matí d'aquest Nadal em vaig assabentar que no queden monges tancades a la nostra ciutat per un matrimoni de mitjana edat. Ella prenia un tallat descafeïnat de sobre i ell una infusió sense teïna. Res d'emocions fortes en aquest article, observaran. L'home va

explicar a la senyora que ha passat un any llarg des que les mares concepcionistes abandonaren el convent i l'Ajuntament encara no ha fet res allí. La muller, al temps que demanava sacarina a la cambrera, li replicà tediosament irada que aquests pocavergonyes que manen l'únic que volen és fer-se rics, perquè ha de ser impossible no entendre's amb aquells angelets que són les mongetes. El marit, assentint amb indiferència va guardar a la butxaca de l'abric els sobrets de sucre i donà per finalitzada la conversa obrint una revista local plena de fotografies. Acte seguit, la cullereta de l'esposa dissolgué els grànuls del succedani de cafè i se'l cruspí en dos glops. Ell li preguntà: què has fet per a dinar?

Benicarló recupera la Mitja Marató de la Carxofa

text i fotos REDACCI

La Regidoria d'Esports ultima els detalls de la Mitja Marató de la Carxofa, que es disputarà el proper 5 de febrer. La prova, que feia cinc anys que no se celebrava, compta amb la col·laboració de l'Ajuntament de Peníscola i inclou la pujada al castell.

L'Ajuntament de Benicarló, a través de la Regidoria d'Esports, i amb la col·laboració de l'Ajuntament de Peníscola, ha decidit recuperar la Mitja Marató de la Carxofa, una de les proves atlètiques més antigues de la Comunitat Valenciana en aquesta especialitat. El regidor d'esports de l'Ajuntament de Benicarló, Carlos Flos, ha dit que «la col·laboració dels dos municipis permet sumar esforços per a recuperar projectes com aquest i marca una línia de treball que vol ser el principi d'una llarga trajectòria d'activitats conjuntes».

A la presentació de la prova, que s'integra en el Circuit de Curses Populars, ha assistit també la regidora d'Esports de l'Ajuntament de Peníscola, Raquel París, el president del Club d'Atletisme Baix Maestrat, Gerardo Serrat, i el directiu del Club Triatló Basiliscus, Julio Sánchez. Les dos associacions atlètiques són les organitzadores de la Mitja Marató, que compta amb el suport de nombroses empreses privades.

La regidora Raquel París ha subratllat el fet que «la cursa comptarà amb un seguit d'activitats paral·leles que la fan encara més atractiva, participativa i oberta». Entre aquestes propostes destaca la Fira del Corredor, que s'instal·larà a l'annex cobert del Pavelló Poliesportiu de Benicarló, i oferirà un ampli ventall de materials i alternatives per als aficionats i professionals d'aquestes especialitats. La fira estarà oberta al públic el cap de setmana del 4 i 5 de febrer.

El president del Club d'Atletisme Baix Maestrat, Gerardo

Serrat, ha subratllat que un dels atractius més originals que presenta el recorregut, i que el distingeix d'altres curses de similars característiques, és la pujada al castell de Peníscola. Serrat ha dit que després d'assajar la idea, cal dir que aquest tram suma un plus d'esforç per als participants, però també aporta bellesa i un interessant i original canvi de context en el trajecte».

Serrat ha dit també que la prova necessita de més d'un centenar de voluntaris per a garantir una bona organització i ha fet una crida als aficionats per a aconseguir aquesta xifra. De moment, els clubs compten amb més de noranta persones disposades a col·laborar «però encara necessitem més gent», ha conclòs Serrat.

El representant del Club Triatló Basiliscus, Julio Sánchez, ha detallat el recorregut de la Mitja Marató de la Carxofa, que tindrà la sortida i arribada a l'avinguda de Catalunya. El trajecte que seguiran els atletes «recorrerà bona part del perímetre del casc urbà de Benicarló per a enfil·lar després la carretera de Peníscola. «Després de la pujada al castell -ha detallat Sánchez- la tornada discorrerà per l'avinguda del Papa Luna».

Amb la finalitat de potenciar i prestigiar la prova, els ajuntaments de Benicarló i Peníscola atorgaran un premi de 200 euros per als corredors que en categoria masculina milloren la marca d'una hora i deu minuts, i un premi igual per a les dones que registren un temps per baix d'una hora i vint minuts. Els regidors d'Esports han coincidit a subratllar «la voluntat conjunta de cooperació amb els clubs d'Atletisme Baix Maestrat i Basiliscus per a consolidar la Mitja Marató de la Carxofa i impulsar-la com una prova de prestigi».

Les inscripcions per a participar en la cursa es poden formalitzar a la Piscina Municipal, Evasión Esports, Esports Arín i Decathlon Vinaròs, i a la web www.hj-crono.es

TOOOOOOOOMA!!!!

text VICENT T. PERIS

Sí, estimats lectors d'aquesta gran publicació, el nostre estimat C.D. Benicarló ho ha tornat a fer i ha estat capaç de guanyar un altre dels favorits. No tinc paraules per a descriure la immensa satisfacció que vaig sentir diumenge passat per dues vegades. No vull dir amb això que el començament de les presentacions falleres va omplir el meu esperit i la meua ànima de profundíssima gaubança -que també-, sinó que per dues vegades, dues, vaig assistir a dues remuntades antològiques durant lo temps afegit. Com diu lo papa, pa cagar-se i no torcar-se.

Lo nostre rival no era un altre que el Borriana, de la famosa i estimada ciutat germana en esperit faller que tan bé ha glosat un novel·lista local en ubicar l'acció del seu primer relat a la fictícia ciutat de Burricarló. Gran i enginyós nom que no ens ha passat desapercbut als que portem les falles i el seu esperit ben endins i que sintetitza en una sola paraula conceptes tan elevats com germanor, fraternitat i amor.

Com anava dient, i si la Margot deixa de burxar per llocs on ara mateix no em convé que burxe i em deixa continuar, tots teníem clar que al màxim que podíem aspirar era a una derrota honrosa. El motiu no era altre que la solvència i solidesa de la seua plantilla de jugadors, que va quedar més que demostrada al llarg de la major part del partit. Un rival molt sòlid, amb jugadors de gran nivell, però que a la primer part vans er incapaços de marcar-nos un gol. Mentrestant, nosaltres sortíem am la pilota ben controlada, però difícilment passàvem del mig del camp i la nostra davantera nio va crear ocasions. Va ser un èxit mantindre la porteria a zero al llarg de quaranta-cinc minuts, i tothom estava ben content de com els havíem aguantat les seues investides. Encara que també és ben cert que un voluminós resultat advers per als nostres colors hauria estat més just. Però ja se sap que futbol és futbol i mai se sap quines sorpreses ens pot amagar.

Així va arribar la segona part, amb uns visitants decidits a acabar ben aviat amb lo partit, conscients de la seua superioritat. Abans de continuar vull deixar ben clar que nosaltres tenim una gran plantilla, de les millors de la categoria, però que poques vegades pot jugar amb els seus efectius al cent per cent, ara per motius físics, disciplinaris o laborals. Hi ha jugadors que encara no estan al cent per cent però que s'ho deixen tot al camp. Feia ben

poc que havia començat la segona part quan els germans fallers ens van marcar el seu gol. Tothom, i quan dic tothom vull dir tothom, pensàvem que aquell partit ja estava perdut. Ells arribaven amb molta facilitat i nosaltres estàvem una mica estabornits. Les ocasions es succeïen amb una freqüència exasperant, però les intervencions del porter Àlex, els encerts de la defensa, i el nostre aliat el pal van fer que els rivals perdonaren massa. I ja se sap que quan es perdona massa, al final es paga.

Semblava que estàvem embotats, embossats, sense idees, quan va entrar al camp Monterde. Escandalós. Allò sí que va ser un revulsiu. Va revolucionar l'equip i el partit. Vam començar a arribar a la porteria rival amb garanties fins que ell mateix va marcar el gol de l'empat davant la desesperació dels visitants. Els aficionats locals no ens ho creiem. Semblava que podríem salvar un punt. Llavors va arribar el minut norantados. Una claríssima falta a més de trenta metres de la porteria rival. Agafa l'esfèrica Marcos Cano. Mira l'entrenador, que li diu "penja-la". Ell li fa un gest con dient "ara voràs". Col·loca el cuir amb cura. Agafa carrereta i.... patapeim!! Li pega una ceba a la bimba que s'estavella a la base del pal esquerre del porter. Aquest arriba una dècima de segon tard i la pilota va del pal a l'esquena del brau porter rival, i d'aquesta al fons de la xarxa. Indescriptible. Ho havíem tornat a fer. Dues remuntades seguides. Eufòria desbordada. El Borriana, que havia fet un partit molt complet, veia com en deu minuts tot se n'anava en orris davant un brau Benicarló que no dona mai una pilota per perduda.

La foto que acompanya aquestes lletres ens mostra la celebració del primer gol del Benicarló per Monterde, i al darrere de la porteria es pot apreciar com un grup d'exaltats locals festegen el gol.

El sènior del CB Benicarló s'imposa al filial del Lliria

text i fotos VICENT FERRER

El sènior autònom del Club Bàsquet Benicarló es va retrobar amb la victòria després de superar el filial del Lliria per 83-72. Un partit en el qual els benicarlandos van poder guanyar per major diferència, encara que un mal últim quart va acostar als valencians en el marcador.

Les sensacions no van ser del tot bones per al Benicarló en els primers minuts, amb mala intensitat defensiva i sense cometre una sola falta, que va facilitar els llançaments des de mitja distància amb facilitat als visitants; el Lliria va acabar emportant-se el primer parcial 22-23. Va ser en el segon quart quan es va veure la millor versió dels locals, amb ajustos en defensa i amb molt encert de cara al cèrcol. Després de 33-15 de parcial, el Benicarló va arribar al descans 17 punts a dalt, amb 58 punts encistellats en 20 minuts.

Després del pas per vestuaris, l'avantatge va arribar a ser de 22 punts. No obstant açò, la relaxació i la sequera anotadora va permetre al Lliria retallar diferències i maquillar el resultat. Al final, victòria que deixa al sènior masculí tercer a dues victòries del primer classificat.

Pel Benicarló van jugar: Byron Richards (23), Luis Salvador (16), Sergio Laso (13), David Miakanda (15), Aitor Martínez (6); cinc inicial; Pau París (2), Julen Martín, Juanjo Monforte (4), Quique Besalduch (4), Carlos Àvila, Pau Colás.

Resta de resultats del club:

Sènior Masculí 2ª Zonal: Nules 65, Hotel Los Delfines Peníscola-Benicarló 70

Junior Masculí Preferent: CB Benicarló 74, Escola Pia 59
 Cadet Masculí 1ª Zonal: CB Benicarló 46, EB Vila-real B 50
 Infantil Femení Preferent: NBF Castelló A 69, CB Benicarló 65
 Infantil Masculí Preferent: CB Benicarló 62, EB Vila-real A 54
 Infantil Masculí 2ª Zonal: CB Benicarló Rojo 64, Acadèmia Petraher 36; CB Benicarló Blanco 35, Riba-roja Camp de Túria 54
 Aleví Masculí 1ª Zonal: CB Benicarló 74, EMB Godella B 23 Patronat Castelló
 Cadet Masculí 31, Amics Bernat Artola B 18
 Aleví Femení 40, Vila-real BC 34
 Aleví Rojo 37, Salesianos Borriana Femení 39
 Aleví Blanco 41, locum EB Vila-real 49
 Aleví Negre 33, 14 CB Castelló Verd 14

Pascual Ruiz, President del Club de la Tercera Edat de Benicarló

text REDACCI

Pascual Ruiz Marquès és l'actual president del Club de la Tercera Edat de Benicarló. Encara que pertany a la junta des de fa dotze anys, exerceix aquest càrrec des de fa quatre anys. Als seus 78 anys, i després d'una vida dedicada a l'ofici de la construcció, ara posa tota la seua il·lusió en que aquesta associació, que actualment compta amb 1.440 socis, vaja complint el seu principal objectiu que és servir de punt de trobada per a les persones majors.

Quins són els requisits per ser soci del club?

Només cal haver complert els seixanta anys i estar al corrent del pagament de la quota.

Com animaria a les persones majors a fer-se socis del club?

Doncs els dic que aquí poden venir a prendre un cafè, a tirar una partida al domino, a les cartes, al billar o al bingo, i moltes activitats més. També als cursos gratuïts de ioga, ball, dibuix, pintura, sevillanes, gimnàstica per a majors, anglès, francès, informàtica, coral i els horts urbans.

Quines activitats s'organitzen i quines hi ha en projecte?

En aquest moment s'imparteixen els cursos esmentats a més de l'activitat d'horts urbans. En finalitzar aquests cursos se celebra una festa. També estan els concerts de la Coral de la Gent Gran. En el mes de juliol se celebra una paella i durant la setmana de les festes majors es realitzen activitats diàries. En Nadal tenim els concerts de la coral, la loteria, la rifa d'una cistella i el repartiment d'un lot de nadal per a cada soci. Pel que fa al futur, dimarts que ve, 24 de gener, es realitzarà una votació de la qual sorgiran els membres de la nova junta. La programació per al proper període serà decidida per els qui componen aquesta junta.

Quines són les responsabilitats del president i de la junta?

A cadascun dels membres de la junta se'ls assigna la responsabilitat d'un àrea, sent el president el responsable de coordinar i supervisar totes elles. Això suposa que al president li queda la tasca de bregar amb l'Ajuntament, amb la Diputació i amb les diferents confederacions i federacions de totes les quals són vocal.

Quines han estat les últimes millores realitzades en el Club?

Una de les millores de major repercussió ha estat l'ampliació de la secció d'ordinadors per a les classes d'informàtica. A més, s'han pintat les instal·lacions i s'ha millorat l'accessibilitat amb mesures com una nova barana a l'escala. També tenim els nous cursos d'anglès i francès. Cal dir que els cursos són impartits per voluntaris i per tant resulten gratis per a tots els socis.

Quines necessitats té el Club?

Opino que la més important és la falta d'espai, doncs no es poden fer totes les activitats que voldriem al solapar-se els horaris i també disposar d'un espai més adequat per a les classes d'informàtica.

